

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermis meisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheut; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdronken land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St. Nikolaas in Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdronken stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuw; Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threes; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 131. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oe Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouter; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 156. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Geraad door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreselijke avond; 175. De gevluichte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De Ijslandvaarders; 214. Jongens-harten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groot Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK.

Nr 62

Derde druk

A. HANS

De Wees in Londen

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baerode.

Derde druk.

Nr. 62.

A. HANS.

De Wees in Londen

DE WEES IN LONDEN

I.

Al vele honderden jaren geleden stond in een dorpje, aan de Engelsche zeekust, een jongen van veertien jaar bij een graf. Een priester bad. Eenige vrouwen en mannen baden mee. De knaap schreide. Het was allemaal zoo vreemd voor hem, wat er hier gebeurde.

Een vrouw leidde hem dan mee. Allen verlieten het kerkhof. De jongen keek nog eens om. Het was toch zijn moeder dat hij hier achterliet.

De mannen en vrouwen verspreidden zich : ieder keerde naar de eigen woning terug.

De jongen stapte met de vrouw mee. Ze kwamen in een hutje bij de zee.

— Richard, nu moet ge maar bij ons blijven, zei de vrouw.

De knaap had te veel verdriet om te spreken. Hij ging bij de tafel zitten en schreide zacht.

Hij had nu geen ouders meer. Vader was visscher geweest en op zee verdronken, toen Richard nog heel klein was. Toen zorgde moeder goed voor hem. Zij moest werken. Ze breidde netten, bracht visch naar de stad. Richard hielp haar daarbij. Veel verdienen konden ze niet. Och, ieder was arm in dit dorpje. Maar de weduwe en haar zoontje hadden toch brood.

Nu was moeder gestorven. De buurvrouw had haar verpleegd. En ze was dan in huis gebleven tot aan de begrafenis. Nu had ze Richard bij haar genomen. Maar ze was zelve arm.

De wees zat een tijd in het kamertje te weenen. Toen ging hij naar buiten en zat op de hooge duinen. Hij kon hier nog beter aan zijn goede moeder denken. Hij bleef daar tot het donker werd. Hij had geen lust in eten of drinken.

's Avonds kwam hij bij de buurvrouw terug. Het gezin zat bijeen. De vader was ook visscher. Richard moest nu toch wat eten. Het brood kropte hem in de keel...

Een kwartier later ging hij naar bed, boven op het zoldertje. Hij weende tot hij in 't slaap viel.

Den volgenden morgen nam de visscher hem mee naar buiten.

— Richard, we moeten eens praten, zei hij. Ge zijt nu een wees. Dat is zeer treurig. Maar ge moet u kloek houden. En ge zult uw eigen kost dienen te winnen. Een weeshuis is er hier niet. Ge kunt bij Janes visschersjongen worden.

— Neen, dat doe ik niet, antwoordde Richard dadelijk. Ik heb aan moeder beloofd dat ik nooit op zee zou varen.

— Ik weet, dat uw moeder zeer kwaad was op de zee. Dat kwam, doordat uw vader verdronken is. Maar een ander bedrijf is er hier niet. Een sterke jongen wil toch niet altijd netten breien. En zoo zoudt ge nog armer blijven dan al de andere dorpelingen.

— Ik mag niet naar zee gaan. Ik heb het aan moeder beloofd, hernam Richard.

— Nu denk er nog eens over na. Ik ga aan boord.

De jongen bleef alleen. Maar hij behoefde niet na te denken. De belofte aan zijn moeder was hem heilig. Hij zou geen visscher worden.

Maar wat dan? Hij kon niet ledig loopen.

— Ik ga naar Londen, zei Richard bij zichzelf. Daar zijn alle menschen rijk. Ik heb gehoord dat de straten er met zilver belegd zijn. En de huizen hebben gouden drempels en deuren met diamanten.

Zoo geloofde Richard. Zilver had hij wel eens gezien, goud en diamant niet. Maar het moesten kostbare dingen zijn.

Waarom hier op dit dorpje blijven, als hij in Londen zoo rijk kon worden. Eigenlijk had hij nooit begrepen, waarom de visschers hier wilden wonen. Hij vond het dwaas, dat ze niet allemaal naar de groote stad trokken. Moeder had hem eens gezegd, dat zij nergens anders zou kunnen geleefd hebben, dan op het dorpje.

Maar hoe meer Richard nu over zijn plan dacht, hoe grooter zijn lust ook werd iets meer van de wereld te zien.

In het kleine plaatsje schudde menigeen het hoofd. bij het hooren, dat Richard Wittington naar Londen wilde gaan. De menschen vonden het dwaas, dat hij niet naar zee wilde, zooals alle jongens deden. Maar Richard liet ieder praten en hij besloot zoo spoedig mogelijk te vertrekken. Hij verkocht de weinige meubeltjes, die niet veel waard waren. De een nam een stoel mee, de ander een tafel, een derde een kastje. Sommigen gaven een penning meer omdat het voor een wees was. Zoo kreeg Richard een kleine som. Dit geld zou hem goed te pas komen onderwege. Hij zou de reis te voet moeten doen. Treinen kende men natuurlijk nog niet. Tusschen groote steden reed er toen wel een wagen of diligencie. Maar in een ver afgelegen dorpje hier bij de kust kwam nooit een voertuig, hetzij de kar van een boer of een vischkooper. Wie naar een vreemde plaats ging, wandelde dus, en op den beenenwagen, zooals men wel eens zegt, moest Richard nu zien in Londen te geraken.

De dag van het vertrek brak aan. Richard stond vroeg op. Hij ging eerst naar het kerkhof. Het gras was nog nat van den dauw. De knaap knielde op het graf van zijn moeder en bad. Maar hij keek niet naar de grond, doch naar den hemel. En 't was of moeder hem van daar zegende.

Ontroerd stond Richard op. Nu wilde hij nog even het hutje van binnen zien. O, wat was het leeg! De knaap had niet beproefd het te verkoopen. Ieder bouwde zoo gemakkelijk een leemenhuisje. Richard keek nog eens rond.

Eensklaps hoorde hij gemiauw. En daar kwam zoo naar Mieneke, moeders trouwe kat, van zolder geloo-
pen. Ze ging streelend langs Richards beenen.

De knaap nam de kat op. « Och, Mieneke », zei hij, ik had u vergeten. En nu ga ik ver weg... En wat zal er van u geworden? »

Richard dacht even na. En hij besloot de poes mee te nemen naar Londen. Neen, hij kon ze niet achterlaten. Hij voelde zich zoo aan het dier gehecht. 't Was toch een goede huisgenootte geweest.

Richard zette de kat neer. Hij verliet de hut. En Mieneke volgde hem. De knaap ging toen afscheid nemen van de bureu. Hij at voor 't laatst met hen mee. En hartelijk bedankte hij de visscher en zijn vrouw voor al hun goedheid.

Richard Wittington vertrok. De poes liep met hem mee. En spoedig lag het kleine dorpje achter den kleinen reiziger, die naar Londen wilde, de stad met de zilveren straten, en gouden drempels en de diamanten in de deuren.

Richard Wittington kwam in Londen aan. Meer dan een week had hij 's morgens tot 's avonds gewandeld. En 's avonds logeerde hij in een kleine herberg, of bij een boer. In dorpen kocht hij voedsel, brood en melk, ook wel eens een stukje vleesch. En trouw gaf hij Mieneken haar deel. Want de trouwe poes bleef steeds bij hem. Als ze erg moe was, miauwde ze klage-lijk. En dan nam de knaap de kat in zijn armen en droeg hij haar.

Eindelijk kwam Richard te Londen aan. Het was tegen den avond. De knaap zag de eerste wijk. Hier waren de straten nog niet van zilver. Ze hadden zelfs nog geen plaveisel. En voor de meeste vuile, lage huizen lag geen drempel. Op de deuren zat geen verf, laat staan diamant. Dit was wel een teleurstelling voor Richard. Maar hij dacht, dat de zilveren straten wel verder in de stad zouden zijn. Hij was echter te moe, om nu nog voort te wandelen. Zijn knieën knikten, zoo afgemat was hij. Hij zag daar een herberg en trad binnen. Hij vroeg of hij er overnachten kon. « Ja, als ge

geld hebt », zei een havelooze vrouw. Richard vroeg wat het logies kostte en hij betaalde dadelijk.

Hij kreeg een klomp brood en een beker bier. En toen kroop hij op een bovenkamertje, waar een stroozak lag. Mieneke strekte zich aan zijn voeten uit. Richard sliep dadelijk in.

Den volgenden morgen trok hij al vroeg de stad binnen. Hij was geheel uitgerust. De zon scheen al en Richard voelde zich vroolijk. Nu zou hij al dat zilver en goud en diamant zien.

De jongen kwam in betere straten. Ze waren met steenen geplaveid. De huizen waren netter en grooter. « Nu zal het zilver en goud worden », dacht Richard. Hij bevond zich weldra midden in de stad. En hier stonden er prachtige woningen, met breede deuren en wijde ramen. De straten en pleinen waren ruim. Maar zilver lag er niet. En de drempels waren van arduin.

Aan de deuren en poorten zaten fraai kloppers, doch ze waren van ijzer en niet van diamant.

Richard begreep nu dat hij over Londen een fabeltje had gehoord. Hij zou hier geen schatten oprapen. En hij zag wel, dat de mannen en jongens in deze stad ook werkten. Er waren metselaars, smeden, allerlei ambachtslieden. Anderen reden met wagens vol goederen. Richard kwam aan een breede rivier. Daar lagen schepen veel grootere dan de visschersloepen op zijn dorp. En onze kleine vriend keek met de meeste belangstelling toe.

Uit die vaartuigen loste men allerlei waren. Het was er een groote drukte op de kaden aan de Theems, zooals de stroom van Londen heet.

— O, ik zal in deze stad gemakkelijk werk vinden, dacht Richard.

Hij had al begrepen, dat er geen rijkdom op te rapen was, zoomin te Londen als elders.

De knaap hield Mienke nog altijd in de armen. Hij durfde het dier niet laten loopen. Het zou dadelijk overreden worden.

Richard wandelde den heelen dag rond. Er was zoo veel nieuws voor hem. En hij wilde dat allemaal eerst eens bekijken. 's Avonds logeerde hij weer in een kleine herberg. Maar den volgenden dag zou hij werk zoeken. Het geld van de meubeltjes begon reeds op te raken.

's Ochtends vroeg Richard of hij hier zijn kat mocht laten. Hij zou 's avonds weer komen slapen. Alleen trok hij er dan opuit. Hij zou trachten voorloopig licht werk te krijgen: boodschappen doen, pakken wegdragen of zoo. Hij begaf zich naar de rivier. Daar stonden kantoren. 't Was vreemd zoo'n gebouw binnen te treden. De jongen was zeer verlegen... Maar eindelijk deed hij het toch. Een deur stond open en Richard kwam in een gang. Hij zag een klein venstertje. Daar achter stond een man.

— Wat wenscht gij ? vroeg hij.

— Mijnheer hebt gij geen werk voor mij ? stamelde Richard.

— Neen ! klonk het kortaf. Wij hebben niemand noodig.

Beschaamd ging Wittington heen. Die man had hem kort en onvriendelijk toegesnuwd. En 't duurde een heelen tijd, eer de wees een ander kantoor binnen trad. Daar zat een portier.

— Wat moet ge hebben ? vroeg die.

— Ik zoek werk, mijnheer.

— Ja, ja, we kennen die praatjes. Ge komt zeker eens kijken, of ge hier niets kunt wegkapen, hé ? Maak u maar gauw voort.

— Mijnheer, ik ben eerlijk...

— Tut, tut, tut, laat me uw hielen zien !

En de man keek zoo kwaad dat Richard angstig weg liep. Het was hier dus nog slechter gegaan. Treurig drentelde de jongen rond. Maar hij kreeg weer moed en hij trad in een derde kantoor. Een heer kwam juist uit een zijdeur.

— Mijnheer, is er hier geen werk voor mij ? vroeg Richard.

— Werk ? Neen, dat denk ik niet. Maar vraag het eens aan mijnheer Smit.

— Wie is mijnheer Smit ?

De man opende weer de deur en riep iemand.

— Smit, zei hij dan, deze knaap vraagt of er geen werk voor hem is.

— O, neen ! We hebben niemand noodig.

Smit keek Richard eens aan en vroeg, van waar hij kwam. En toen hij het wist, zei hij.

— Vriendje ga gauw naar uw dorpje terug. Londen is voor u geen goede plaats. Ge zoudt hier al heel gauw slechte kameraden hebben. Volg mijn raad !

Smit liet Richard staan en de andere man was ook al verdwenen.

Arme Richard ! Hij ging nog verscheidene kantoren binnen, en hier werd hij ruw, daar minzaam toege-sproken, toen het avond was, had de wees nog geen werk gevonden. Droevig keerde hij naar zijn logement terug.

Den volgenden dag ging hij er weer op uit. Hij klopte nu aan rijke huizen. Misschien wilde men daar wel een knechtje hebben. Doch meestal luisterde men zelfs niet naar zijn vraag. Het was, of men hem voor een bedelaar bekeek.

En de tweede dag verliep als de eerste. Richard kwam moe en somber in de herberg terug. Hij zou nu zijn laatste geld uitgeven. Als hij morgen niets verdiende, wist hij niet, waar hij den nacht moest doorbrengen.

Den volgenden ochtend, nam hij de poes mee. 't Was immers lang niet zeker, dat hij hier van avond zou terug keeren. Indien hij niets verdiend had, was het onnoodig om logies te vragen. Hij moest immers vooruit betalen. En krediet gaf de waard niet. Hij vroeg zelfs twee penningen om op Mieneke gepast te hebben.

Weer ging Richard er op uit. Hij had bemerkt, dat

schepen reizigers aanbrachten. En veel menschen hadden pakken bij zich. Misschien kon hij die dragen, en zoo wat verdienen. Maar grootere jongens stonden daarvoor klaar en joegen Richard weg. Ze zagen wel, dat hij een vreemdeling was. En die moest hun niet komen onderkruipen, oordeelden ze. En ze lachten dan met zijn kat. Neen, evenmin hier had de wees geluk.

't Laden en lossen der vaartuigen werd alleen door groote, sterke mannen gedaan. Richard behoefde daar niet te beproeven werk te krijgen. Nogmaals ging hij aan de huizen kloppen, maar nergens kon men hem gebruiken. 's Middags had Richard zijn laatste geld uitgegeven voor wat brood en melk, voor hem en Mieneke. En 's avonds doolde hij afgemat rond. Hij wist niet waar te slapen. Eindelijk zonk hij afgemat neer op de stoep van een groot huis. Hij viel in slaap met Mieneke in zijn armen. Zoo lag hier in het groote Londen de kleine wees.

III.

Aan die woning klopte wat later een heer. Het was donker en hij zag de kleine jongen niet. Maar toen een knecht de deur opende, viel het schijnsel van het licht u' de gang naar buiten. En eensklaps bemerkte de heer Richard.

Die heer was de eigenaar van dit groote huis. Hij

heette Fitz Warren en was een der rijkste kooplieden van de stad.

— Wie ligt daar nu toch ? riep hij uit.

De knecht kwam kijken en zei verachtelijk :

— O, zeker een vagebond, mijnheer.

Hij stootte den jongen met den voet aan. Richard ontwaakte en rees verschrikt op

— Ga naar huis ! gebod de knecht.

— Ik heb geen huis, mijnheer ! antwoordde de knaap.

— Toe, toe, vertel me geen leugen !

Mijnheer Fitz Warren was reeds in de gang getreden. Een meisje van twaalf jaar, zijn dochttertje, kwam uit de kamer en kuste haar vader hartelijk. Ze was altijd blij, als hij thuis kwam.

Mijnheer, ik lieg niet, zoo hoorde dat meisje nu een stem.

Ze blikte naar buiten en zag een jongen tegenover den knecht.

En die jongen zei nu :

— Ik ben een wees, mijnheer. 'k Weet niet waar ik vannacht moet slapen.

— Toch niet hier op onze stoep, snauwde de knecht.

— O, vader, vroeg het meisje, lag die jongen hier voor de deur ?

— Ja, Alice, hij was er in slaap gevallen !

— En hij is een wees... O, laat hem toch binnen.

— Maar, kind, dat vertelt hij misschien maar. Er loopen zooveel deugnieten rond die aan de menschen leugens wijs maken, om geld los te krijgen.

— Maar vader, hij vroeg niets. Hij was buiten neergevallen. Toe, laat hem binnen komen !

Mijnheer Fitz Warren kon dat aan zijn dochttertje niet weigeren.

— Peter, zei hij, tot den knecht, roep die knaap eens in huis.

Richard had zich reeds eenige stappen verwijderd. Hij keerde nu terug. Toen zag hij het lief en medelijdend gezicht van Alice. Hij voelde dat het meisje deernis met hem gevoelde. En de tranen schoten hem in de oogen.

— Vriendje, hebt ge waarlijk geen huis ? vroeg mijnheer Fitz Warren.

— Neen mijnheer... Ik ben van mijn dorp gekomen...

En Richard vertelde in 't kort zijn geschiedenis. En de koopman voelde dat het oprecht was.

Mieneke was op den vloer gesprongen. De kat liep streelend langs de beenen van Alice. 't Was of het dier begreep, dat het goede meisje voor Richard ten beste had gesproken.

— Jufvrouw ik kan het Mieneke niet achterlaten.

— Wat een schoone poes, riep Alice.
Zij houdt zooveel van me, zei Richard.

Peter moest den knaap nu meenemen naar de keuken.

— Geef hem eten, zei de koopman. Straks spreken we dan verder.

Hij ging met Alice in de kamer. O, hij beminde zijn dochtertje zoo innig. Alice was zijn eenig kind. Haar moeder stierf reeds, toen het meisje nog heel klein was. En beiden waren nu zoo innig aan elkaar gehecht.

— Vader, zei Alice, ik heb geen moeder meer, maar gij zorgt toch goed voor mij. Die jongen is een wees. O, dat moet toch treurig zijn.

— Ja, kind. Maar 't was dwaas naar Londen te komen.

Hij mocht niet op zee varen. Hij had het zijn moeder beloofd.

— 't Is braaf, dat hij zijn woord houdt. Er zal ginder geen ander werk zijn. Maar toch, Londen voor zoo'n kind.

— Vader, neem gij hem in dienst. Hij kan hier wonen en boodschappen doen.

— Hem altijd hier houden, Alice.

— Toe, vader! Als hij nu toch alleen op de wereld is! Maria zegt dat zij het zoo druk heeft. Richard kan haar helpen.

— Alice sloeg haar vader de armen om den hals en ze sprak zoo schoon, dat mijnheer Fitz Warren toestemde. Hij ging eens met Marie, de dikke, reeds wat oude keukenmeid spreken. En 't eind was dat Richard keukenjongen werd in dit groote huis. En Mieneke

mocht ook blijven. Maria had veel last van muizen in den kelder en de schapraai. Die lustige gasten knabbelgen altijd aan het eten. Mieneke kon dus groote diensten bewijzen. Richard kreeg een net kamertje, boven de keuken. O, wat was hij blijde, en wat dankte hij God, toen hij daar mocht gaan slapen.

* * *

Richard deed goed zijn best. Al gauw kende hij overal den weg. Hij verrichte de boodschappen, hakte hout, haalde water en deed nog veel meer. En Mieneke ving de muizen.

Maar Marie was een lastige keukenmeid. Ze bromde voortdurend. Dat zat in haar natuur. En nu stookte Peter haar nog tegen den wees op. De knecht kon niet verdragen dat zoo'n vagebond in huis werd genomen. Hij achtte zich te deftig, om samen te wonen met een jongen, die eens op den stoep lag te slapen. Dat alles was wel onaangenaam voor Richard. Maar hij verdroeg het geduldig en deed trouw zijn werk.

Zoo gingen eenige maanden voorbij. Elken dag kwam Alice eens in de keuken. En steeds praatte ze vriendelijk met de wees. Dat wekte nog meer de nijd op van den knecht.

Richard had gemakkelijk tot het meisje kunnen klagen. Maar dat wilde hij niet doen. Och, het zou wel eens beteren, zoo hoopte hij.

— — — — —

Mijnheer Fitz Warren had veel schepen. Deze voeren naar vreemde landen. Zoo lag er weer een vaartuig gereed om naar Afrika te vertrekken. 't Was dan het gebruik, dat ieder van het personeel op het kantoor en in huis wat aan den kapitein meegaf, om in den vreemde te verkoopen. De een zocht een stuk koper, de ander wat korallen, een derde een mes en zoo meer. 't Best was iets, dat schitterde en blonk. Dat zagen de zwartjes gaarne en 't was met hen dat de kapitein handelde. Hij bracht dan in ruil vruchten mee, of een aapje, een papegaai, de een of andere aardigheid.

Zoo kwam een matroos ook de keuken binnen, om de voorwerpen van Peter en Marie te halen.

— En wat hebt gij? vroeg hij aan Richard.

— Niets, antwoordde de knaap.

— Wel geef het kleine katje mee, zei Marie.

Mieneke had jongskens gekregen; een was hier gebleven en de andere had men weggeschonken. Dat kleine poesje liep toch eigenlijk in den weg. En als Marie slecht geluimd was, schopte ze er dikwijls naar. Ze had al gedreigd het dood te maken. Richard besloot het dus maar mee te geven.

— Wel, wie weet, wat ik er u nog voor terug breng, zei de matroos. En het ga u allen wel, hoor! Hoe ge het in zoo'n stad kunt uithouden, begrijp ik niet. Liever op zee! Daar is ruimte en lucht...

— Goede reis en zorg maar, dat de wilden u niet opeten, riep Marie hem na.

Mieneke zocht wel wat achter haar jongske maar ze scheen spoedig aan de scheiding gewoon.

IV.

Mijnheer Fitz Warren en Alice gingen voor een heel tijd op reis. En nu meende Peter zeker, dat hij de meester van het huis was. Gansche dagen plaagde hij Richard. En Marie deed dapper mee.

Ja, de meid werd nog kwaadaardiger dan de knecht. Dikwijls gaf ze den wees een klap. Nu was het, omdat hij wat water gemorst had, dan omdat hij een pan op een verkeerde plaats had gezet. Peter en Marie hadden er waarlijk plezier in, den armen Richard te tergen. De knecht schold hem voor landlooper, opeter, bedelaar. De meid zei, dat men wel zien kon, hoe hij uit een vuile hut kwam.

Zekeren avond had Richard toch eens wat teruggezegd.

— Ongemanierde, brutale deugniet!... schreeuwde Peter, en hij gaf den wees een pak slaag en joeg hem naar boven.

Snikkend lag Richard in zijn bed. Dit was geen leven meer. Hij kon het niet langer uithouden. Hij zou maar vertrekken en ergens werk zoeken bij een boer.

Hij had er al meer over gedacht, maar het altijd nagelaten uit eerbied voor mijnheer en Alice. 't Zou zoo ondankebaar lijken. Doch thans moest een eind komen aan dat gesar. Hij werd er ziek van.

Richard maakte een bundeltje van zijn weinige bezittingen, Hij kleedde zich dan en stil ging hij naar beneden. De knecht en de meid zaten in de keuken te lachen. Ongemerkt verliet Richard de woning. Hij trok uit de stad, en volgde een eenzamen landweg. Hij voelde zich zeer vermoeid en rukte een stok uit een heester om er op te steunen. Zoo wandelde hij voort. In zijn droefheid had hij niet aan Mienieke gedacht.

De wees werd zoo afgemat, dat hij lust kreeg te slapen. Hij legde zich aan den rand neer en sluimerde spoedig in. Maar nu was het of hij klokken hoorde luiden. En die klokken spraken tot hem. Ja, hij verstond het duidelijk :

Bim, bam, bom,
Keer weerom,
Wittington
Lord Major van Londen.

Richard werd wakker.

— Ik moet terugkeeren, zeggen de klokken zoo duchtig. En ik zal Lord major van Londen worden.

Richard moest lachen. Lord-major, dat was zooveel als burgemeester ! En hij, de arme wees, de keuken-

jongen, die klappen kreeg van den knecht en de meid, de eerste worden van de groote stad en zelf in een huis wonen en bedienden hebben, dit was al te gek !

— Maar toch hebben de klokken gelijk, dat ik terug keeren moet, zei Richard bij zichzelf. Spoedig zal mijnheer Fitz Warren weer te Londen zijn. En dan durven Peter en Marie niet zoo handelen als nu. Toe, toe, ik moet maar wat verdragen. En 't is waar, ik heb mijn arm Mienieke achtergelaten !

Richard aarzelde geen oogenblik meer. Hij had toch lang geslapen, want de nieuwe dag was al in de lucht. De knaap trok dus naar Londen terug. Het was acht uur toen hij vóór het huis stond. Wat zou hij nu zeggen ?

Hij liet den klopper vallen. Verbaasd keek hij op. 't Was Alice, die open deed. Ze was dus thuis. Het schip waarop ze met haar vader de reis had gedaan, was in de nacht aangekomen.

— Hier is Richard ! juichte het meisje.

Ze had hem door het venster zien naderen en vlug de deur geopend. Zoo juist had Peter verteld, dat de ondankebare keukenjongen stilletjes weggelopen was. Hij lag tenminste niet meer te bed. En misschien had hij wel 't een en 't ander gestolen. Alice wilde dit niet gelooven.

De knecht schrok geweldig, toen hij opeens den wees terug zag. Mijnheer Fitz Warren wilde nu de

waarheid weten. Richard moest dus alles vertellen, al had hij nooit geklaagd.

De koopman was zeer kwaad op Peter en Marie. En het scheelde weinig of hij zette ze aan de deur. Hij noemde het laf, een kind te mishandelen. En dan had Peter nog durven zeggen, dat Richard misschien wel gestolen had.

De knecht en de meid waren zeer beschaamd en spraken schoon, om te mogen blijven. De heer Fitz Warren stemde toe, maar met Richard had hij een ander plan. De knaap moest niet meer in de keuken werken... Hij mocht naar het kantoor. Voorloopig kon hij daar boodschappen verrichten, en andere werkjes doen. Maar 's avonds kreeg hij les van een onderwijzer. Hij zou dan later klerk worden.

Lord-majoor, neen, dat was te dwaas om te geloven! Maar toch hadden de klokken hem een goeden raad gegeven.

Een jaar later zou Richard op het kantoor als klerk schrijven. En hij had in de groote woning een betere kamer. Hij mocht aan tafel eten met mijnheer en Alice. En hij was nu een heer geworden, maar gelukkig bleef zijn hartje nederig.

V.

Een schip bleef in dien tijd soms wel drie jaar weg.

De kapitein dreef handel voor zijn meester. Hij kocht hier waren en verkocht ze elders weer. En zoo ging het nu ook met het vaartuig van kapitein Molt, die Richards kat aan boord had.

Molt voer langs de kusten van Afrika heen en weer. Dan kwam hij in het zuiden van Europa. Vervolgens voer hij weer naar het zwarte land.

Eens landde hij op de kust, waar negers verwonderd naar de blanken keken. Ze waren wat schuw maar Molt gaf hun wat paarlen en spiegelglas. En de zwartjes waren er blij mee. Maar Molt zag dat die gasten gouden ringen in de ooren en de neus droegen. Zou er hier goud in den grond zitten? De kapitein besloot eens nader met hen kennis te maken. Misschien kon hij goede zaken doen.

Hij liet aan boord eenige blinkende voorwerpen halen, onder meer een grooten spiegel. En nu wenschte hij den hoofdman dier wilden te zien. Hij maakte dit aan de negers duidelijk, want spreken kon hij met hen niet. Nu ze schenen hem toch te begrijpen, en ze wenen den weg.

Molt en eenige matrozen kwamen aan het paleis van den negerkoning. Dat paleis was een lage hut, zonder ramen en met een gat als deur. De koning kwam er op handen en voeten uitgekropen. Hij keek wat boos naar de vreemdelingen. Maar toen gaf Molt hem den spiegel. Eerst verschrok de zwarte koning bij het zien van zijn eigen beeld. Dan begon hij te dansen van plezier. De kapitein schonk nu nog paarlen, een mes, beschilderde kammen en borden. En de vreugde van den negervorst werd nu nog grooter.

Hij beduidde, dat de witte mannen moesten eten. En dadelijk werd de tafel gespreid. Dat ging heel gemakkelijk... De knechten legden vruchten, visschen, noten in het gras. 't Leek wel een markt van levensmiddelen.

Maar opeens gaven de negers leelijke schreeuwen. Een leger van muizen en ratten vielen op het voedsel aan. De koning maakte wanhopige gebaren. Zijn knechten sloegen de beesten wel dood, maar telkens kwamen er nieuwe. De vorst bracht den kapitein aan het verstand, dat hij tegen deze plaaggeesten niets kon doen.

Toen viel Molt iets in. En hij stuurde een matroos om Richards poes. Dit katje was nu een groote kat geworden. En ze werd van boord gehaald. Ze begon te blazen en sprong wild uit de armen van den matroos. Ze vloog op de muizen en ratten toe. Deze piepten vreeselijk en vluchtten weg. Maar in een oogenblik had de kat er een massa gedood.

De koning en zijn negers keken eerst verbaasd toe. Dan schaterden ze het uit van 't lachen. Hun bewondering voor den zwarten man steeg nog. Men bracht ander voedsel. De poes hield de wacht. En er verscheen nu geen enkele rat of muis.

De koning wilde die kat behouden. Hij kroop in zijn hut en riep eenige dienaren. Die rolden een klomp goud naar buiten, zoo groot als een hoofd. En door teeken vroeg de vorst of de kapitein de kat voor dat goud wou verruilen. Hij moet het voorstel geen twee maal doen, natuurlijk. En Molt bedacht, hoe rijk Richard nu was. Want al dat goud behoorde hem toe, daar het voor zijn kat werd betaald.

De kapitein kon ook nog voordeelige zaken sluiten voor zijn meester. Hoogstens tevreden keerde het scheepsvolk aan boord terug. Maar Mienieke bleef in het negerland, waar men geen katten kende.

VI.

— Goed nieuws, zei mijnheer Fitz Warren tot Richard. Kapitein Molt ligt vóór den mond van de Theems. Hij kan van middag binnen zijn. En hij laat me weten dat hij een prachtige lading mee heeft.

Richard verheugde zich zeer. Hij wist, dat zijn meester in de laatste tijden zware verliezen had geleden. O, nu kon de lading veel goed maken! Aan het poesje dacht de knaap niet meer.

Voor den wees, nu zijn trouwen klerk, had de heer Fitz Warren weinig geheimen meer. Richard betoonde zich zoo verstandig, vlijtig en eerlijk, dat hij een vorna-men post op het kantoor kreeg.

Toen het schip aangekomen was, begaven mijnheer Fitz Warren en Richard zich naar de kade. De koopman verwelkomde den kapitein zeer hartelijk.

Molt noodigde hen beiden in de kajuit. Hij vertelde dat hij een goede reis had gemaakt. Aan den koopman gaf hij een boek, waarin stond wat er gekocht en verkocht was.

Mijnheer Fitz Warren kon al dadelijk zien, dat de kapitein voordeelige zaken had gedaan.

— En nu heb ik groot nieuws voor Richard, zei de heer Molt.

De jonge klerk keek verwonderd op.

— Herinnert ge u nog de kat, die gij mee hebt gegeven? vroeg de kapitein.

— Och, ja, dat is waar ook! riep Richard uit.

— Welnu, gij zijt rijk, dank aan dat poesje, hernam Molt lachend.

Richard meende, dat de kapitein een grapje maakte. Maar nu hoorden de koopman en hij het verhaal van de muizen in het land der negers.

Twee matrozen werden dan geroepen. Zij haalden uit het ruim onder de kajuit het zwaar stuk goud.

— Mijnheer Wittington, dat is uw eigendom, sprak de kapitein.

Richard wist niet, hoe hij het had. Maar ook mijnheer Fitz Warren wenschte hem geluk, en het was dus wel waar, dat de arme wees nu een fortuin bezat.

Wie had het ooit kunnen denken, dat Mieneke's jongske zoo'n geluk voor zijn meester zou brengen.

Want het was Richards geluk! Luister maar verder!

Thuis sprak den koopman met den klerk.

— Mijnheer, zei Richard, toen ik als een verlaten kind op uw stoep lag, hebt gij mij bij u genomen. Dat zal ik nooit vergeten. En ik weet, dat gij groote verliezen hebt geleden. O, neem dit goud en herstel er mee uw zaken.

— Richard, ik wil dat wel doen, antwoordde de

heer Fitz Warren ontroerd. Maar op één voorwaarde. Gij zult mijn deelgenoot worden. We staan voortaan gelijk.

En dat gebeurde. De firma heette van nu af : « Fitz Warren-Wittington ».

Mieneke leefde ook nog. Ze had in huis een goede plaats.

De eens een arme wees werd zóó een voornaam koopman. Hij liet aan den knecht en de meid niet voelen, dat hij nu een der meesters was. Nooit sprak hij een woord over hun gedrag van vroeger.

Later werd de goede Alice de vrouw van Wittington. Daarover was mijnheer Fitz Warren zeer gelukkig. Hij wist, dat zijn lieve dochter een goeden man had, een met een edel karakter.

En ge kunt wel denken, dat Richard zijn Alice zeer beminde. Zij was het geweest, die zich het eerst over hem ontfermde, toen hij als een zwerver voor de deur lag.

De klokken kregen zelfs nog gelijk, want eenige jaren later werd mijnheer Wittington, die zooveel goed aan de armen deed, tot Lord-majoor of burgemeester van Londen gekozen ! Men kon er geen beteren hebben.

Wittington bezocht eens met Alice zijn geboortedorp. Samen knielden ze neer op het graf van moeder en ze dankten God voor hun geluk.

Dat de menschen er vreemd stonden te kijken, kunt ge wel begrijpen.

Richard ging hartelijk met hen om en hij gaf aan den burgemeester een groote som geld, om ieder te helpen, die in tegenspoed kwam.

Mijnheer Fitz Warren stierf vele jaren later. Richard en Alice werden ook zeer oud en hadden vele kinderen.

De burgemeester werd meermalen uitgeschilderd en een portret van hem met een kat er bij, werd langen tijd te Londen bewaard. Misschien is het er nog wel.

— « » —

TWEEMAAL ZOO OUD

Jantje is acht jaar oud, en zijn broer Frans is er zestien.

« Moeder, zegde hij op zekeren dag wat zal het plezierig zijn later : wanneer ik mijn vijftigste verjaardag zal vieren zal onze Frans er juist honderd zijn, want hij is tweemaal zou oud als ik ! »

EINDE.